

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 365/2012
14.12.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Стојана Јокића, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући по захтеву П.е.ц. из Б., коју заступа пуномоћник М.А., адвокат из Б., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 8У 2539/10 од 08.06.2012.године, са противном странком Министарством правде и државне управе Републике Србије, у предмету уписа у регистар цркава и верских заједница, у нејавној седници већа одржаној дана 14.12.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом одбијена је тужба П.е.ц из Б. поднета против закључка Министарства вера Републике Србије број 080-00-02/2006-01/2 од 04.02.2010. године, донетог у извршењу пресуде Врховног суда Србије У 7080/07 од 07.05.2009. године, којим је одбачена пријава тужиоца број 271006-1 од 30.10.2006. године за упис у регистар цркава и верских заједница. У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетим због повреде правила поступка и погрешне примене одредаба члана 18. став 2. Закона о црквама и верским заједницама којима је регулисан упис у регистар верских организација у оснивању, подносилац захтева наводи да је П.е.ц стекла статус верске заједнице – правног лица на основу Закона о правном положају верских заједница у СР Србији из 1977. године, због чега је у конкретном случају требало применити одредбе члана 4. и члана 16. Закона о црквама и верским заједницама. Истиче да је погрешно квалификована као верска организација у оснивању, иако је несумњиво да је стекла правни статус конфесионалне заједнице по раније важећем закону и да тако стечена права законом нису укинута, нити се могу умањивати. Сматра да је неконзистентим тумачењем правног статуса подносиоца захтева повређено његово право на правично суђење, као и принцип равноправности и једнакости верских заједница код уписа у регистар уз повреду одредаба Европске конвенције о људским правима и протокола Европске конвенције којима је забрањена дискриминација на верској основи. Предлаже да суд уважи захтев, преиначи побијану пресуду и призна право подносиоцу захтева на упис у регистар цркава и верских заједница.

Противна странка, Министарство правде и државне управе Републике Србије у одговору на захтев наводи да је побијана пресуда правилна и на закону заснована а да су наводи захтева неосновани. Субјекти верске слободе у смислу стицања својства правног лица могу бити оне цркве и верске заједнице које стекну то својство у складу са законом, а одредбама члана 18. Закона о црквама и верским заједницама је прописано да све верске организације (самим тим и оне које би могле бити конфесионалне), осим оних из члана 10. (традиционалних), подносе исту документацију за упис у регистар. Предлаже да суд захтев одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је оспореним закључком одбачена пријава П.е.ц из Б. за упис у регистар цркава и верских заједница као неуредна. Ово стога јер је тужени орган поступајући по пријави тужиоца од 21.06.2006. године, у поновном поступку, у извршењу пресуде Врховног суда Србије У 1378/08 од 18.09.2009.године, поднеском од 28.12.2009. године, наложио тужиоцу да у року од 30 дана од пријема поднеска исправи поднету документацију у складу са одредбом члана 18. став 2. Закона о црквама и верским заједницама ("Сл. гласник РС" 36/06). Поступајући по налогу туженог органа тужилац је доставио туженом органу поднесак 29.01.2010.године, у коме није доставио тражену документацију за упис у регистар, због чега је по оцени Управног суда правилно одлучио тужени орган у складу са одредбом члана 20. став 2. Закона о црквама и верским заједницама и члана 58. став 2. Закона о општем управном поступку и закључком одбацио пријаву тужиоца.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је та пресуда донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права на утврђено чињенично стање садржано у оспореном закључку. Побијаном пресудом оцењена су сва питања и околности које су могле бити од утицаја на законитост оспореног закључка и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози које у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, којима П.е.ц из Б. указује да има правни статус конфесионалне заједнице, као правни следбеник Х.п.ц. и да обзиром да она није црква у оснивању приликом уписа у регистар црква није било основа за примену члана 18. став 2. Закона о црквама и верским организацијама ("Сл. гласник РС" 36/2006), и налази да су ови наводи неосновани.

Одредбама члана 16. Закона о црквама и верским заједницама је прописано да су конфесионалне заједнице све оне цркве и верске организације чији правни статус је био регулисан пријавом у складу са Законом о правном положају верских заједница ("Сл. лист ФНРЈ" 22/1953) и Законом о правном положају верских заједница ("Сл. гласник СРС" 44/1977).

Према одредбама члана 18. став 2. Закона о црквама и верским заједницама верске организације, осим оних из члана 10. овог закона, за упис у регистар подносе министарству захтев који садржи одлуку о оснивању верске организације, статут или други документ верске организације, приказ основа верског учења, верских обреда, верских циљева и основних активности верске организације и податке о сталним изворима прихода верске организације. Према одредбама члана 10. традиционалне цркве су оне које у Србији имају вишевековни историјски континуитет и чији је правни субјективитет стечен на основу посебних закона, и то: Српска православна црква, Римокатоличка црква, Словачка евангелистичка црква а.в., Реформатска хришћанска црква и Евангелистичка хришћанска црква а.в. Традиционалне верске заједнице су оне које у Србији имају вишевековни историјски континуитет и чији је правни субјективитет стечен на основу посебних закона, и то: Исламска верска заједница и Јеврејска верска заједница.

Одредбама члана 7. Правилника о садржини и начину вођења регистра црква и верских заједница ("Сл. гласник РС" 64/2006) прописано је да се конфесионалне заједнице и друге верске организације из члана 16. закона и остале верске организације (у даљем тексту Верске организације) уписују у регистар под именима са којима се пријаве, у складу са чланом 9. став 4. и чланом 19. закона.

Одредбама члана 9. став 1. Закона о црквама и верским заједницама је прописано да цркве и верске заједнице које су регистроване у складу са овим законом имају својство правног лица.

Из списка предмета се види да је Х.п.ц., тиме што је 21.08.1992. године поднела пријаву надлежном органу сагласно члану 7. Закона о правном положају верских заједница ("Сл. гласник СРС" 44/77) стекла правни статус конфесионалне заједнице из члана 16. Закона о црквама и верским заједницама. П.е.ц. из Б. је поднела Министарству вера Републике Србије 21.06.2006. године пријаву за упис у регистар црква и верских заједница, у којој је наведено да је лице овлашћено да је заступа С.А., уверење МУП-а Београд од 05.11.1998. године, одлуку Х.п.ц. од 26.05.1998. године и извод из регистра Републичког завода за статистику од 27.07.2001. године. Уз захтев за упис у регистар црква и верских заједница није поднела доказ да је промену имена извршила у свему у складу са Статутом или другим одговарајућим актом Х.п.ц.

Сагласно цитираним прописима и конфесионалне заједнице као и све верске организације, осим оних из члана 10. Закона о црквама и верским заједницама, за упис у регистар подносе министарству захтев који садржи одлуку о оснивању, статут или други документ верске организације који садржи опис организационе структуре и начина управљања, приказ основа верског учења и податке о сталним изворима прихода сагласно члану 18. став 2. наведеног закона и члану 7. Правилника о садржини и начину вођења регистра црква и верских заједница. Конфесионалне заједнице, у које би П.е.ц. могла спадати уколико би пружила доказе да је промену имена извршила у свему у складу са Статутом или другим одговарајућим актом Х.п.ц. не спадају у традиционалне цркве и верске заједнице из члана 10. Закона о црквама и верским заједницама због чега се на њих у поступку уписа у регистар у погледу докумената које треба доставити примењује члан 18. став 2. наведеног закона.

Суд је ценио и наводе захтева којима се указује да је побијаном пресудом повређено право на правично суђење и одредбе Европске конвенције о људским правима којима је регулисана слобода вероисповести и забрана дискриминације на основу вероисповести, и налази да су исти неосновани и без значаја за другачију оцену законитости побијане пресуде. Ово стога јер подносилац захтева није доставио документацију прописану Законом о црквама и верским заједницама, што значи да му нису постављена никаква ограничења осим оних која су законом прописана. Из образложења побијане пресуде се види да је Управни суд образложио своју одлуку и брижљиво и пажљиво размотрио све доказе ценећи их појединачно и заједно и за своју одлуку дао јасне и одређене разлоге којима се руководио при оцени законитости оспореног закључка и у погледу чињеничног стања и у примени материјалног и процесног права.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд налази да је побијана пресуда донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права због чега је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 14.12.2012. године, Узп 365/2012

Записничар,

Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић,с.р.